

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpođń ty.

Z njebies mana
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

Šserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjež knihicziščežerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

25. njedžela po šwjatej Trojizny.

2. Kor. 5, 1—10.

Dženšnišča njedžela je pošlenja zyrkwineho lěta. To je jara wažny džeń; pschetož wón kaže nam pohladowacž na wšče duchowne dobroty, kotrež šmy psches Bože šłowo a sakrament tež w šańdženym lěcže wužiwali, a šo teho praschenja dopomnicž, kotrež nětko tamny wulki njebieski kral kóždemu šwójich wotrocžkow pschedpołoža: *Kak šy moje dary a dobroty wužiwał? Šy w pošnacžu šwójich hrěchow pschibjeral? Je šo twoja wěra šylnišča, twoja lubosć wutrobnišča, twoja nadžija wješelscha ščiniła? Je twoja starosć ša twoju dušchu nětko šwěrnišča, twoje wojowanje pschecžiwio hrěchej móžnišče, twoje žadanje po njebieskach horzysche? Šy ty šam k wumrjecžu hotowišči, dnyžli běšche w špocžatku zyrkwineho lěta? Je-li zyrkwine lěto kóždemu ššchescžijanej hnadny cžak š jako cžak pschipowjedanja Božeje hnady w Šhrystušbu Šesufu, dha je wěšče pošleni džeń tehošameho prawy poškutny džeń, runjež to mjeno nima.*

Wysche teho paš ma džensnišči džeń jako šmjertna njedžela ša naš wažnosć, dokelž je po wustajenju našcheje krajneje zyrkwje tež dopomnjenju na tych šwjecženy, kiž buchu w šańdženym lěcže psches šmjercž wot naš wotwołani. Štara ššchescžijanska, haj tež štara lutherška zyrkej hišče 300 lět po reformaziji wo tajkim šwjedženju nicžo njenjedžišche; wona na šwójich njebohich, kotšiz

běchu we wěre wušnyli, jutry šobu špominasche, a to niz jako na mornych, ale žiwych. Duž štań šo tole šwjecženje džensnišcheje njedžele jeno w prawym duchu: niz po cžłowškich myšlach abo šacžuczach, ale po Božim šłowje; niz ke šhwalbje cžłowškeje šašlužby, ale k cžescži Šesom Šhrysta jako jenicžkeho Šbóžnika hrěšnikow; niz k pošnuwanju někotrych wutrobow, ale k móžnemu napominanju wščitkich: „Wopomń šmjercž, o cžłowjecže; šhwa-taj, jene nušne je!“ Duž prascheymy šo dženska pschede wšchēm:

Ščto škicži nam našča ššchescžijanska wěra ša našche wumrjecže?

Ša tole wažne praschenje paš chze nam horjekach napišane šłowo Bože pošne, šmėrowaze, wobšbožaze wotmol-wjenje dacž. Pošnu wěštosć teho, ščtož mamy ša našche wumrjecže wjedžecž a po našchim wumrjecžu docžakacž, nam jenicžy našča ššchescžijanska wěra škicži. Njewėrijazy šwět wšchaf to přeje a ma ššchescžijanow ša šonacžkow, kotšiz to ša wěšte a wažne džerža, ščtož cžłowjeł njemóže widžecž a šlyšecž ani š rukomaj mašacž. Š tola by šhablazny dwėlowat rady wěštosć ša žiwjenje a šmjercž mět; ale wot wětra cžłowškich njewobštajnych myšlow a wucžbow cžerjeny a wabjeny je wón kaž šhablaza ščžina a kaž móřka žolma, wot wichora šonjena a mjetana. Šola wėrijazy ššchescžijan w šbóžnej wěštosći šwojeje wěry špěwa, na šwoje a šwójich lubych wumrjecže špominajo: „Kak šbóžny šym, hdyž wotpocžuju, mój Šesu, w twojej lubosći!“ Wón w rukomaj a we wutrobje Bože pišmo

nješe, tónle njebjeski list swojeho Wótza sa człowste džeczi, w kotrymž swětło na swojim puczu, tež na puczu wumrjecza, namaka; w kotrymž Bóh Wótz swoju lubosć a dobrotu tym, kotřiz so jeho boja a jeho lubuja, tyžaz-krócnje saměščuje a sasnjuje. A s kajim syglom? Za krej a prawdosć Khrystuša je tón čerwjeny sygel, je moja drašta dostojna; s tej psched Bohom ja wobstacž chzu, hdyž do njebja nuts počahnu. Sbožnychczynjazu wěstosć sa žiwjenje a wumrjecze mamy we wěrje do Jesom Khrysta. Jeho pschithad do čžela, jeho słowo, jeho žiwjenje, jeho čerwjjenje a wumrjecze, jeho horjestacze a k njebjuspěcze — wschitko twoje dla, so by wjedzał, s wotkal by a hdyže pónđžesch, hdyže je tvoj wótžny kraj a dom a tak dyrbišch, swojeho powołanja dostojny, khodžicž, so by junu w Khrystušu wumrjet a s nim wěcžnu sbóžnosć herbowal. Želi so wusnajesch: Ja so žyle na Khrysta drohu krej saložam, dha móžesch tež wješele spēwacž: „Tam, w tamnym rjanym měsće mój džěl a herbstwo je!“ A Božemu pišmu pať a k Jesušowemu słowu pschińdže swědczenje swjateho Ducha w naš, kiž naš do wscheje wěrnosće a wěstosće wodži. Tola njewěrjazy swět skorži: Ja bym živy a njewěm, k čžemu; ja wumru a njewěm, hdy; ja počahnu priecž a njewěm, hdyže, — tak srudne je moje wumrjecze! Wěrjazy křesćijan pať je wěstny a rjeknje: Ja derje wěm, komu a k čžemu bym živy; ja derje wěm, hdy wumru: hdyž Krijesowy čžas pschińdže; ja derje wěm, hdyže pónđu: dom k swojemu Krijesej a k swojim dokonjanym lubym, — tak sbóžne je moje wumrjecze! Haj, se swjatym Pawołom we wěrje praju: Ja wěm, so po tutym sachodnym čžele pschekrafnjene čželo, po drascze hubjenstwa draštu Khrystušoweje prawdosće dostanu; ja wěm, so budže wumrjecze moje dobycze. Halleluja!

Sbožnu wěstosć a sbóžny troscht sa wumrjecze mamy w našej křesćijanskej wěrje. Wo hlubokim žedženju, wobčežnosći, tyschnosći a smjertnych stroželach rěczi swjaty Pawoł. To wschitko je wón hušto sacžował pschi wumrjeczu lubych sobupodrožnikow, sobudželaczerjow, spominajo na swoje wumrjecze; a tola wón piša: Wdy bym dobreje nadžije, my bym stroschtu. Žorło wscheho troschta w žedženju a tyschnosći je a wostanje jemu wěra do teho Krijesa. S nim je wón psches wěru we wješelu a srudobje, w žiwjenju a wumrjeczu tak nutrnje sjenocženy, so stroschtnje wě, so dyrba wěrjazym wschitke wězy k lěpschemu služicž. Tutón Boži troscht jeho tak pošyl-njuje, so wón wschitko chze, sčtož jeho Krijes chze, so je Boža wola tež jeho wola. Saměrnje, Pawoł je naj-wjetschi Boži wotročk mjes Božimi mužemi noweho santonja a knadž žyłego Božeho pišma; wón je wjazy džělal, dyžli wschitzy drusy Jesušowi wučobnizy. Chzesch, luby čžitarjo, wjedžecž, čžehodla? — Dokelž je wón we wěrje sjednocžil najhoržysche žedženje, dom pschińcž a pola Khrystuša bycž, kaž tež najwjetschu semsku swěru w Krijesowym džěle; pschetož se swojej džakownej horjazej lubosću sa Jesuša bč wón hižom w njebjesch, a w tu-tej lubosći wón wschitke swoje mozy trjebasche, kóždu sčladnosć nałożowasche, kóždu hodžinu wutupowasche, so by swojemu Krijesej tež druge wutrobny dobył. Gieserowe žedženje: Buschcžcze mje, so bych k swojemu Krijesej čžahnył, a tamne: Ja dyrbu dželacž, sa Jesuša dželacž, doniž je džěl — to je Pawołowe žohnowane žiwjenje a sbóžne wumrjecze!

Našcha epistola so se słowami napominanja stónči a naš s tym dopomina, so dyrbi nam našcha křesćijanska wěra stajne swjate napominanje w Krijesowej službe sčicžicž. Stejmy sa tym, so bychmy so jemu spodobali. Wdy džeczi Bože w zusbje, próžucze so, so bysčcze swo-jemu Wótzej a Krijesej, swojemu křesćijanskemu mjenu, swojej wěcžnej domisnje čžescž činili. Wdy dželaczerjo Jesušowi, swjatoť so bliži, dželajcže; pschetož wasch Krijes psched wrotami steji. Wdy wojowarjo a bčžerjo, wostan-čze swěrnny hacž do kónza, dobycze je wasche; pschetož swěrnym chze njebjeski Wótz kónu žiwjenja dacž. Ssnadž dyrbymy so bčřny wschitzy psched budnym stolom Khrystušowym sčewicž. Kral a proschet, bohaty a khudy, wyšoki a niski, mudry a njewučeny, swjaty a hrěschnił, wschitzy, wschitzy dyrba so sčewicž. A wschitko budže sčawne a jasne, ničso njewostanje njesnate a potajene! Budžmy mudri, wachujmy, pschihotujmy so na swoje wumrjecze, na sbóžne wumrjecze!

O swjata, sbóžna wěra! Džak a khwalba tebi, Abba, luby Wótče, čžescž a modlenje tebi, Jesom Krijeschče, ty pschewinjerjo smjercze, a wěcžne džakowanje tebi, swjaty Ducho, so steju we wěrje! Ach, pomhaj dale, trojenicžti Božo, so by mi moja wěra pschego bóle byla sbóžna wěstosć, sbóžny troscht a swjata móž we twojej službe a dopjeli hnadnje moju wěrjazu próstwu: Wtój Božo, daj psches Khrysta krej, so w smjerczi so mnu derje stej! Hamjeń.

Ssmjertna njedžela a pohřebnišcžo.

Rady a hušto pschekhodžowach na smjertnych njedželach čžichowne pohřebnišcžo, so roshladuju na swjeczenej roli Božej. Ja nadenđžech mnohe rowy, jednore a bješe wscheho wusnamjenjenja, jeno tam a sem widžach na selenej hórzy rózicžku, wot lubosćiwjeje ruki hadženu. Ja šebi pomnyšlich: tu wotpočžuju čžibami, kotřiz so khudže žiwjachu, khudži wumrjachu a tym swojim dale ničso njesawostajichu, křiba swoje křesćijanske požohnowanje. Pschetož tež mjes nimi bčchu nadobni, kotrychž wopom-njenje w žohnowanju wostanje. Ale ja wuhladač tež rowy, s pschymmi pomnikami wudebjene, tu jednorischo, tam wulkot-nischo; jow khudšcho, druhdže bohatscho. Do tych bčchu saryte semrjetnych mjena, s wošebitej khwalbu pschewodžane. Ja šebi pomnyšlich: to by čži, kotřiz sa čžas swojeho žiwjenja wjele sem-šcheho kubla wobšedžichu a swojim potomnikam drohe pokłady bohastwa sawostajichu. Nětko wotpočžuju woni pódla tych druhich w tej samej semi a by proch a pjerisčez kaž woni.

So mnu khodžachu tež drusy mjes rowami wočoło. S jich wocžow so starosć a nusa swěcžeschtej. Khudoba bč jich džěl; pod podobnej hórku junu wotpočžowacž wot wscheho hubjenstwa jich nadžiya. Woni pschi tym a tamnym blyšcžatym pomniku sčstachu; pola mnohich pať sčmje nimo džěchu. Tu a tam, hdyž posastachu, so jim wócžko macžesche a pschischedschi k jenemu rowej, jasne byly wnjachu pod hlubokim sčychowanjom. Ja šebi pomnyšlich: tu wotpočžuje dobročel khudych, kotryž je byly trčł, wutrobny položal, čžerwjazyč swješelal. Na jeho rowje steji morwy mjedžowy pomnik, wot srudženych sawostajenych jemu stajeny, živy pať we wutrobach tych, kotřiz jeho smjertnu hórku s plakanjom wobstupuja.

Tež želaze dusche k rowowym městnam pschińdžechu, so bychu swojich lubych semrjetnych wopnytae a wupyschile hórki, pod kotrymiž woni wotpočžuju. Boho pytacze na pohřebnišcžu, wy džeczi, kiž wy tam klecžo ruzy łamacze a tak horze byly pscheli-

macze? Ach, wy pytaće swojeju staršcheju; taj mějeschtaj waš
taš lubo, taj bēschtaj so s najwjetšchimi woporami sa waš starašoj,
na tymaj wišasche wašcha žyła wutroba; a nětko wotpoczujetaj
w swojimaj rowomaj, nětko stejicze wopuščene we šwēcze a
njewěcze, kaš macze šebi pomhacž; wbohe džeczi! — Šoho ty
pytašch, kħutny mužo, kiž ty tam taš do hħubofich myšlow ponó-
rjenty psched tym bēšym rowowym kamjenjom stejisch? Ach, ty
pytašch šwoju mandželsku, kotraž je s tobu wješele a šrudobu
dželika, psches šwoju luboscž czi žiwjenje porjeišchala, se šwojim
žunim a czičim škuffowanjom czi twój dom pschijoniny cžinila,
cze w šrudobje trošchtowala, w twojich kħoroščach hladała a czi
twoje džeczatka šobu woczahnyčž pomhala. Šandžel šmjercze je
czi ju wotwjedł s twojeju rukow, tu šwěrnju, luboscžiwu dušchu.
Šak šo tebi nětko taš štyščezje! — Šoho ty pytašch, želaza žónšta,
kiž ty tam w žarowanškej draščezje psches rynthi rowow krocžisch?
Ach, ty pytašch šwojeho mandželskeho, kotrehož bē šebi wušwolika,
jo by s nim psches žuni šwjašf luboscze a šwěry šjenocžena psches
nutón šwět šchła. Š nim bē šebi šakitarja we wšchěch naležno-
ječach šwojeho žiwjenja dobyła, a hlaj, blēda šmjercž je czi twoju
šepjeru šlamala; ta wutroba, kotraž cze taš horzo lubowasche,
wjazy njepužoze a ty šacžuwajšch šo nětko taš šamotna, taš wo-
puščezena! — Šoho ty pytašch, štary šchēdžiwzo, kiž ty tam, šo
we šwojej šlaboscži štuleny na kij šepjerawšchi, s kħablažymi
krocželemi štupašch? Ach, twoje džeczi, nad kotrymiž mějesche
šwoju radoščž, šu czi do přēdka wušchte do wěcžnosče a njemóža
cze we twojej šlaboscži podpjeracž; tež wot pscheczelow twojeje
młodoščezje njesteji czi hižom dawno žadny wjazy po boku; ty šy
s žušbnikom mjes nětcžischim šplahom. Šak je tebi taš czežko!
Žiwjenja šyty šdychujesch: „Šnježe, wono je došč!“ a pytašch
šebi tudy měštacžko, hđžež mohł wotpoczowacž wot šwojeho džēla.

Š konnu njedyrbjalo ty, czičhe pohrjebniščezjo, šwjate a
cžezjedostojne byčž? Pschetož ty šy měšto, pschi kotrehož wuhla-
danju kħutne a šwjatocžne cžuczja našchu wutrobu pschewošmu,
kotrež móže runje taš hħubofu šrudobu kaš njebješku radoščž, runje
taš hōrfu bolosčž kaš pošbēhowazu a šahorjazu nadžiju w naš bu-
džicž; měšto, hđžež šwojich lubych hrjebany, hđnyž šu woczji
w šmjercži šandželili a šwěrna jich wutroba wjazy njepužoze!
Niz jeno pschi wotewrjenny rowje, do kotrehož ma šo wotemrjete
cžēko puščezicž, ronimy šyly; niz jeno psched woczemi bohateje
šyly pschewodžerjom cžze želaza luboscž šwoju šrudobu wošjewicž;
ně, tež pošdžišcho hiščezje, hđnyž hižom młodna šelenina tu hōrfu
kryje, kotraž našche najdrožiche w šebi kħowa a hđnyž je nam nabo-
žina, njebješow pscheczelniza, šłōdki trošcht podala a woššewjazy
balsam do wutrobinych ranow wulala, wodžitej naš džakowne
špominanje a horza žedžiwosčž k měštu mēra, hđžež czi drošy wot-
poczujja, kotšiz nam w žiwjenju pschibkuschachu a kotšiz šu hiščezje
w šmjercži psches njeroswjajomne šwjašfi s nami šjenocženi, k czi-
čhej, šwjeczenej roli Božej, hđžež šo šorna wušywajju k rjenišchemu
šejkħadženju. Š hinajšchimi šacžuczemi stejimny nětko pschi rowach
šwojich lubych. Šdnyž bē naš přjedy bolosčž džēlenja štužika, poš-
šbēhuje naš nětko móžnje nadžija šbōžneho šakowidženja. Šdnyž
šo přjedy hħubofki cžēmny row našchimaj woczomaj pošasowasche,
dha nětko jecho hōrfu šeleny šchlewječ pscheczelnje kryje. Šdnyž na-
šchu wutrobu přjedy jeno myšle šmjercze pscheczehnichu, ša-
blyškujja šo nam nětko ranishe šerja druhcho šwēta w pschekra-
njazym blyšcžču napšchecziwu a czičhe pohrjebniščezjo, naš wob-
dawaze, šo nam jašo pscheddwōr njebmjertnosče templa pošasuje.
Šdnyž přjedy šylyšowaze woczko dele šložowachimny na šwjeczenu
pjerščezž, pošbēhuje nětko šwjata wēra našchej woczji horje k tam-
nej šbōžnej wyškofscži a my widžimny w duchu njebjo wotewrjene.
— Š cžezjedostojne pohrjebniščezjo, šwjatocžne měšto! ša dobreho
cžłowjeka ty ničžo štrašchne, ničžo hōššbne njebšy! Ty šy jeno tōn
štatof, hđžež wutroba wotpoczujje, hđžež šfōržba wotmjelknje, hđžež

wšcho šdychowanje wonēmi. Twoje rowy šu jeno šparne šomorfi,
psches Šhryštuša wušwjeczene, hđžež czičowony a šwjatocžny mēr
Boži tyčch wobdawja, kotšiz w tym Šnješu wumrjechu, a s kotrychž
jenu, hđnyž šakšwita rjenishe ranje, wuńdu k wěcžnemu šrado-
wanju!

K. A. Fiedler.

Bedženje po wěcžnej domišnje.

2. Kor. 5, 2.

Ach, šo bych w Božim raju
Ša hižom doma byl!
We njebmjertnosče kraju
Šsej hētu twaricž čyžyl.

Hđžež Boha widži wēra,
Ša wěcžnje bydlicž čyžy;
Šam wēja palmy mēra,
Niz ženje njewjadnu.

Psches Šhryšta wumoženje
Šam Boža milosčž ka
Mi krašne woblecženje
N kōnu žiwjenja.

Šam w jašnych honach kħodžicž
Ša budu s lubymy,
Šso s jandželemi wodžicž
We wyščišchej radoščži.

Wšchē šyly, kiž šym plakał,
Šam Bōh mi šetrje,
N na cžož šym tu cžakał,
Wšcho dušcha dostanje.

Duž nadžej, kotruž nošču,
Mój Wōtčze, dopjelni ty;
Mje bōršy, to cze prošču,
Wšmi domoj s žušoby!

K. A. Fiedler.

Šwēšda šwjateho pišma.

Ššlawny bohōšlow; Šchleiermacher stejelche pschi kaščczu
šwojeho jenicžkeho šyna Nathanaela. Šħuboko štužena bēšche jecho
nanowšta wutroba. Wōn pschimasche do bohateho pošlada šwojeho
wjedženštwja s Božeho šłowa, ale žana hwešda trošchta njepšchekama
cžēmnosčž želenja, kotraž czežko na nim ležesche. Šak dyrbjesche
wōn, taš žyly wot bolosčžezje rošbity, drohemu šynej rownu rēcž
džeržecž, s kotrymž džē šwoje najlubšche a najrjenišche nadžije poš-
hrjeba? „Nathanaelo“, taš w jecho dušchi kħincžesche, — „ty mi
wot Boha darjenty, kaš twoje mjeno praji, moje najlubšche džecžjo,
kotrehož jašny duch bēšche mojeho ducha radoščž, šchto je mi
žiwjenje bjes tebe?“

Alle s najcžēmniščich hħubinow bolosčezje šo jemu njebjazy ša-
šwēczi, kaš wotblyšcž krašneje hwešdy s wyškofscze. Wšchē
druhe hwešdy šwjateho pišma šo jemu porno tutej jenej blēde
šdachu. Pschetož s tuteje hwešdy, blyšcžča krašnosče pošneje,
pschekama šo škōncžnje pruha trošchta ša jecho šo bēdžazu a štuženu
wutrobu. „Wōtčze, ja čyžy, hđžež ja šym, šo bychju tež cžikami
poła mje byli, kotrychž mi dał šy, šo bychju moju krašnosčž widžili,
kotruž mi dał šy“ — tole šłowo s Šhryštušowej wyščišchomēšchmi-
škeje modlitwy (Šana 17. šlaw) jemu šwjaty Duch wōžiwj, a
nětko wōn pošny trošchta štany a džeržesche na poškōžku tuteho
tekšta šwojemu šynej Nathanaelej cžēlnu rēcž, a to s tajkej wēry-

wjebełoscju, i tajkim podacjom do Bożeje wole a tak pokny nadzije węczoneho žiwjenja, so wschitny, kiž ju blyschachu, tuteho prjedy tak hluboko stuženeho muža jako njespólnachu a so spodzjowachu. Nětko wón džešče: „Tón Knjes njeje mi mojeho Nathanaela jeno daž, wón je mi jeho tež wša, so by pola njeho był a jeho krafnoscž widžil.“

Luby čitarjo, wša tón Knjes tež tebi lubowane žiwjenje, knano twój wošebity „Boži dar“, dha daj wón tež twojej wutrobje tule hwešdu šwjateho pišma so psches tvojju nóz troschtnje a šlubjenjapołnje šwęczičž.

Setkanje na pohrjebnišcju.

Jako jene rjane léczne popoldnje pschi rowje šwojeje njebo-čzičžje mandželsteje prašchizowome wubitki (Ephentriebe) pschirčšowach a wobtwjerdžowach, widžach žyly we šwojej bliskosczi želazeho nana pola džěczazeho rowa stejecž. Šhutnje a do myšlow ponórjeny wón kaž bještwědomnje mojemu džělu pschihladowasche, a ja njewěm, kak to pschiindže, mjes namaj wuwi so mi njesapomnita rošmowka.

Wón mi powjedasche, so je Bóh jemu psched krótkim čašom jeho šydomlětneho šyna, na distheritis šhorjeneho, nahle wša, a so staj wón tak derje kaž wošebje jeho mandželsta s tym džěščom wjele šhubitaj, dolež běšče wono, tak pěčne a dobre, radoscž jeju žiwjenja bylo. „A tola“, tak tónle nan pofracžowasche, „njemóžu pschi wschej bolosczi hinaš, hacž šwojeho Knjesa šhwalicž a so jemu džafowacž, kotryž móže we šwojej mudrosčzi tež pod najčežšchim pruhowanjom jeno myšle měra nad namaj męcž. Mjes tym so dhrbjach ja dotal šwój pucž wěry šam hieč, je mišoscziw Bóh se šmjereču naju lubuška mojej žonje wutrobu wotdobyl, so šo wona nětko so mnu modli, so mnu wěri a so mnu w Božim šlowje čžita, so bychmoj i njeho troscht a pokoj sa dalschi pucž naju žiwjenja čžerpašoj.“

Tak a hiščeje wjele druheho rěčesche bohupoddaty nan, drje se želazej wutrobu, ale tola i wješelej wěstoscju a pokny nadzije na šašowidjenje se šwojim džěščom. D wy starschi, abo šchtóž wy seže, kiž wy placžo, šnadž husto i morkotanjom wo šwojich šemrjetych lubnych šforžicze, čžinče kaž tónle nan; podwolcze šo wodženjam wulkeho a šmilneho Boha, wón tež wam po wschej bolosczi a wschěm žarowanju tola jako šlónzo šwojeje hnady šwęczičž da.

Na holčžyny row.

Wichor róžu wotkama,
Róžu w čžichim hajku;
Jandžela Bóh wotpóšla,
Męcž čže kwětku tajku.

Jako róža šakčž tu,
Wichor ju žno šlemi;
Šrěch šo dótknyčž nješmě ju,
Duž ju Bóh wša šemi.

Wótcze, šy ju pschešadžil
Do Edena šebi;
Šsy ju wulžy wobhnadžil,
Duž nětš kčžje tebi.

Mje tež pschešadž i šubjenštwa
Do šahrody šwojej;
Daj mi šlódke wonjenja
Š węcžnej čžesczi twojej!

J. Broška.

Ja mru wschědnje.

1. Kor. 15, 31.

Šchtóž šo narodži, šmjercž šobu na šwět pschijeke a ju pschezo w šebi nošy. Tež pola najštrowscheho a w najrjenšchim kčžewje stejazeho čžlowjeka wona w potajnym kucžiku šedži a kaša, doniž nahle njewudhri, jeho škóncžnje pschemozujšchi. „Šchtó wě mój kónž? wón šnadž je blisko; čžaš minje šo, šmjercž pschihadža“. Duž čžu ja wschitke dny a hodžiny na šwoje wumrjecze špominacž. Wotebjera džě kóždy džěň, kotryž dožiwjam, džěl mi pschimerjeneho čžaša, a šchtóž wot možy štarow a šmyšlow pschetrebuju, to šo škóncžnje mojemu žiwjenju wotečahuje. Tak ja wschědnje mru, hdyž to prawje wobhladuju! D kak je mi to nusne, so šo wschědnje na wumrjecze pschihotuju! Běžny a krótki je mój čžaš, ja nješměm jemu njewužitemu twochnyčž dacž. Bóh šbudžuj nje š šwěrnosczi; wón wucž mje wopomnicž, so dhrbju wumrjecž, tak so bych mudry był, šwój čžaš derje wufupowal a šo wschitke dny wo dobheče tajkich pokladow próžowal, kiž mi węcžnje woštanu, hdyž ja w šmjerczi wobšědnju.

Daj, ja mru wschědnje. Šdyž je čžaš čžlowškeho žiwjenja položju pschekrocžil, dha pocžinaju šmyšly a štawy čžiche šnjenahka džělo šmjercze na šmjertnym čžěle šacžuwacž, a bóršy šo podobu šloni a š jemi potula, wot kotrejež je wšata. Nad tym šo wochžu štróžicž, hdyž je to nětko na mni, ale čžu čžim naležnišcho to žiwjenje pytačž, kotrež njeje wot delka, ale je wot horka a nad kotrymž šmjercž žaneje možy nima.

Wschědnje móžu w tym šwoje wumrjecze šacžuwacž, hdyž widžu, kak mi šwět njepschecželnivy bywa a na wschelakore waschnje čžucž dawa, so mje šańčž nima. Tola tež nad tym šo wochžu šrudžicž, ale čžu šebi to wjele bóle sa šnamjo šlužicž dacž, kak je ša mnje wulki čžaš, so šhutnje šapocžinam, šwětej wotentrewacž a na jeho luboscž abo njeluboscž njedžiwacž, ale jenicžny na šwojeho Knjesa hladacž; pschetož wón je, kotryž mje šudži, a mam-li jeho, dha ničžo njerodžu wo njebeža a šemju. Dobre šwědomnje psched nim, to budž mój troscht a moja podpjera, hdyž šo wschitke čžašne šepjery pocžinaju šantacž. Bóh je Knjes mojeho žiwjenja; jemu šo porucžam; wón wšmi mje do šwojeho wobarnowanja a špočž, so ja pschi wschěm wschědnym mručžu tola wschědnje roštu w tym žiwjenju, kotrež njewumrje a ša kotrež je mje wón pomował psches šesom Šhryšta.

F.

Wschelake š bliska a š daloka.

— Njedželu 2. adventa šměje šo pošlednja šerška Boža šlužba w Draždžanach w šchiznej žyřkwi. Šubi Šserbjo čžnyli šwojich pschuwšnych w Draždžanach a wokolnošczi w prawym čžašu na to šemšenje šedžblivnych čžinicž.

— Šakški šejm běšče pošledni tydžen w Draždžanach šhromadženy a je šakonške nacžiški, kotrež běchu dla wójny, wošebje tež podpjery potrebnych nusne, jenobššnje pschowsal. Tež je šo šawjedjenje noweho dawkoweho šakonja, kotrež běšče šo na 1. januara 1915 poštajiko, wo jene lěto wotštorcžiko. Dawkowy šakon po tajkim halle 1. januara 1916 do možy štupi.

— Najwšššche placžišny, kotrež móža šo ša šěrnny žadacž, šu šo wot šwjaškoweje rady w Šarlinje poštajike. Šhěžorstwo je šo po wschelakosczi polow do 4 wokrješow džělilo. Šrěni wokrješ je krajina i ranja Šobja, družu Šhüringska, ššeczi wokrješ pošnozny-wjecžorny džěl, wjecžorny a pošodnišchi džěl je šchtwóthy wokrješ. Najwšššcha placžišna ša šěrnny je w narańškej štronje 2,75 hr., w šrěnej Šěmškej, to je w naščej wokolnošczi 2,85 hr. Šufasnja je do možy štupika.